

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

L' ONZE DE FEBRER DE 1873

La República Espanyola siguiu efectivament proclamada el dia 11 de Febrer, pero don Amadeo feya ja en rigor quaranta vuyt horas que havia deixat de ser rey d' Espanya.

¿Cóm varen passarse aquells dos dias?
El primer personatge que tingué coneixement de la resolució de don Amadeo d' abdicar la corona, va ser el president del ministeri, don Manuel Ruiz Zorrilla. Disgustat el monarca per las discordias surgidas entre 'ls que l' havian portat á Espanya; víctima ja d' una tentativa de regicidi; ofesa la seva dignitat pels desayres que l' aristocracia feya molt sovint á la reyna, y, sobre tot, complicada la situació pel decret que l' Govern acabava de ferli firmar donant al Cos d' Artilleria una nova organització, don Amadeo compregué que havia de serli difícil posar arrels en aquesta terra y, enemich de la violencia, va preferir—com ab bella frase digna en Pi y Margall—perdre la corona á trencar els seus juraments.

La seva resolució estava presa, y ben presa. El dia 9 de Febrer cridá á n' en Ruiz Zorrilla y sense circumloquis ni vacilacions li participá que anava á renunciar al trono. En vá el primer ministre, preveyent las complicacions de que aquella retirada havia de ser origen, tractá de dissuadirlo: ferm en la seva decisió, el rey va insistir una y cent vegadas, y s'óls, després de molts prechs, concedí al jefe del Govern una prórroga de quaranta vuyt horas, á fi de que pogués preparar-se y adoptar las midas qu' en benefici de la nació estimés oportunas.

En Ruiz Zorrilla procurá guardar el secret, pero—dium un testimoni d' aquells aconteixements memorables—com tal volta algun ministre tingués interés en propalarlo, la noticia de l' abdicació fou ab tota certesa coneguda pel diputat Sr. Abarzuza, qui, á la matinada del mateix dia 9, corregué á comunicar-la al Sr. Castelar.

Oberta el dia 10 la sessió del Congrés, els ministres, desconcertats y rezelosos, no sabian quin partit pendre. Don Estanislau Figueras, jefe de la minoria republicana, fou el qui ab una hábil pregunta logrú aclarir una mica la situació, obligant á n' en Ruiz Zorrilla á confessar que, en efecte, «el rey havia manifestat la seva resolució irrevocable»—y don Manuel accentuá aquesta paraula—d' abdicar.

Entre tant, en el palau real, don Joseph Olózaga (germá del famós don Salustiano, llavors embaixador á París) redactava l' abdicació, que á corre-cuyta correngia en Montero Ríos y que l' endemá, firmada per don Amadeo, va ser llegida al Congrés y al Senat. Acabada la lectura, en Rivero, que presidia la Cámara popular, enviá tot seguit un mensatge als senadors, demanantlos que 's trasladesin al Congrés pera constituhir, junt ab els diputats, l' Assamblea Nacional. En efecte, reunits moments després Congrés y Senat, va serlos llegida altra volta l' abdicació, que fou acceptada sense discutir-la apenas. Ja Espanya no tenia rey.

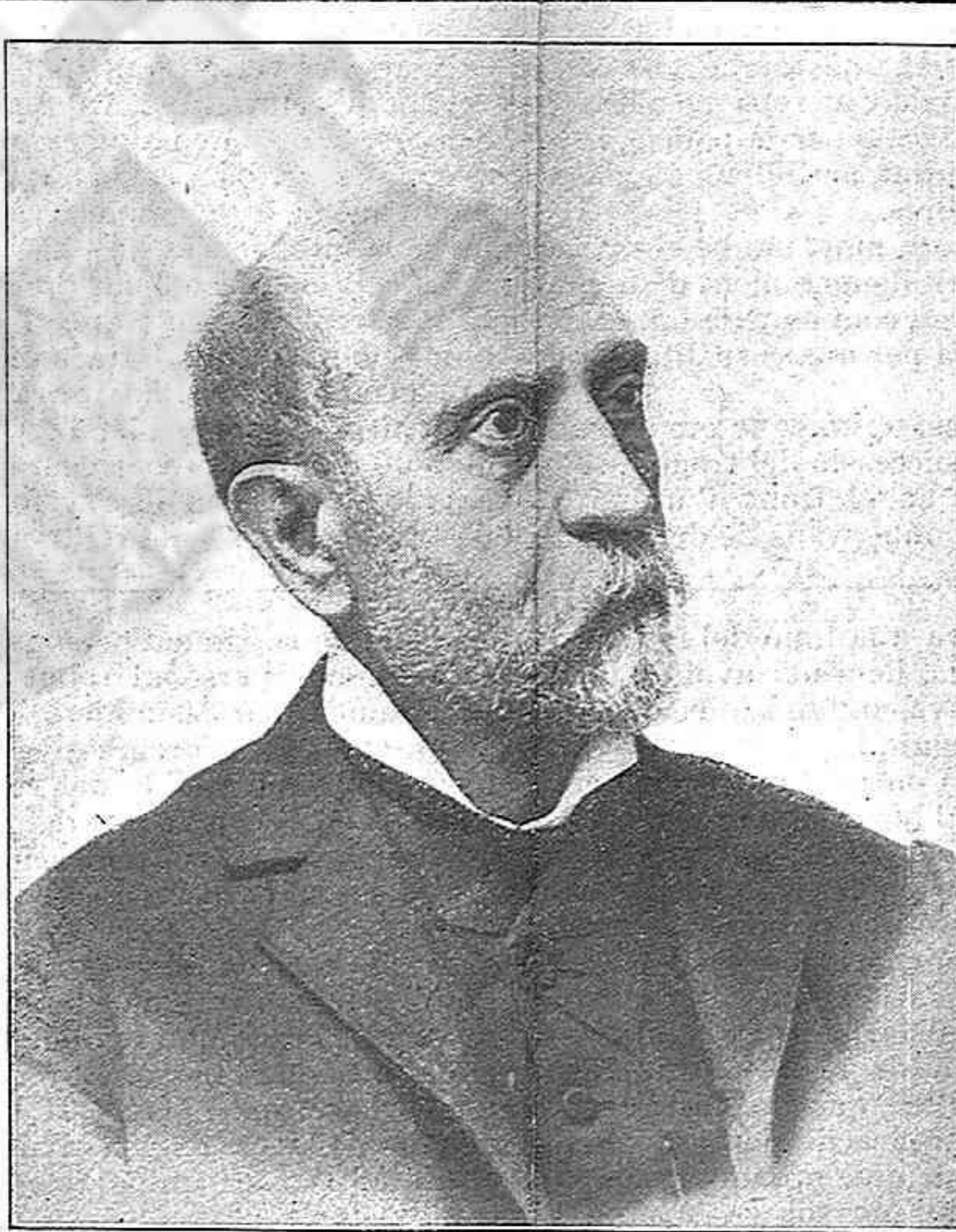
La transformació constitucional, per desgracia purament externa, s' operava á marxas dobles. El jurament de n' Figueras, que arengant aquella tarde á la multitud estacionada al davant del Congrés, havia promés que «d' allí no 'n sortirian sino morts ó ab la República», anava á cumplirse.

Presentada seguidament pels Srs. Pi y Margall,

Salmerón (D. Nicolau y D. Francisco), Lagunero, Figueras, Moliní y Fernández de las Cuevas una proposició demanant que l' Assamblea 's fes càrrech de tots els poders del Estat—establís com á forma de Govern la República, després de no molt llarga discussió, va ser aprobada per 258 vots contra 32.

Aixís nasqué á altas horas de la nit del 11 de Febrer de 1873 la República Espanyola, qual primer ministeri, elegit en aquella mateixa sessió per l' Assamblea soberana, quedá constituït de la següent manera:

President: Figueras.
Estat: Castelar.
Gobernació: Pi y Margall.

NICOLAU SALMERÓN Y ALONSO

Ministre de Gracia y Justicia del Govern format el dia 11 de Febrer de 1873 y únic supervivent dels quatre Presidents que tingué la República Espanyola.

Gracia y Justicia: Salmerón (N.)
Hisenda: Echegaray.
Guerra: Fernández de Córdova.
Marina: Beránger.
Foment: Becerra.
Ultramar: Salmerón (F.)

Com á final d' aquesta rápida ullada, doném á continuació, íntegra y sense traduhir, l' abdicació de don Amadeo; document de gran valor històrich que 'ls nostres lectors sens dupte llegiran ab gust y meditarán llarch rato.

«AL CONGRESO:

«Grande fué la honra que merecí á la Nación española

eligiéndome para ocupar un trono, honra tanto más por mí apreciada, cuanto que se me ofrecía rodeada de las dificultades y peligros que lleva consigo la empresa de gobernar un país tan hondamente perturbado.

«Alentado, sin embargo, por la resolución propia de mi raza, que antes busca que esquivo el peligro; decidido á inspirarme únicamente en el bien del país y á colocarme por cima de todos los partidos; resuelto á cumplir religiosamente el juramento por mí prestado ante las Cortes Constituyentes, y pronto á hacer todo linaje de sacrificios para dar á este valeroso pueblo la paz que necesita, la libertad que merece y la grandeza á que su gloriosa historia y la virtud y constancia de sus hijos le dan derecho, creí que la corta experiencia de mi vida en el arte de mandar sería suplida por la lealtad de mi carácter, y que hallaría poderosa ayuda para conjurar los peligros y vencer las dificultades, que no se ocultaban á mi vista, en las simpatías de todos los españoles amantes de su patria, deseosos ya de poner término á las sangrientas y estériles luchas que hace tiempo desgarran sus entrañas.

«Conozco que me engaño mi buen deseo. Dos años há que cino la corona de España, y la España vive en constante lucha, viendo cada día más lejana la era de paz y de ventura que tan ardientemente anhelo. Si fuesen extranjeros los enemigos de su dicha, entonces, al frente de estos soldados, tan valientes como sufridos, sería el primero en combatirlos; pero todos los que con la espada, con la pluma, con la palabra agravan y perpetúan los males de la Nación son españoles, todos invocan el dulce nombre de la patria, todos pelean y se agitan por su bien, y entre el fragor del combate, entre el confuso, atronador y contradictorio clamor de los partidos, entre tantas y tan opuestas manifestaciones de la opinión pública, es imposible atinar cuál es la verdadera, y más imposible todavía hallar el remedio para tamaños males.

«Lo he buscado ávidamente dentro de la ley, y no lo he hallado. Fuera de la ley no ha de buscarlo quien ha prometido observarla.

«Nadie achacará á flaqueza de ánimo mi resolución. No habría peligro que me moviera á desentirme de la Corona si creyera que la llevaba en mis sienes para bien de los españoles: ni causó mella en mi ánimo el que corrió la vida de mi augusta esposa, que en este solemne momento manifiesta como yo el vivo deseo de que en su día se indulte á los autores de aquel atentado.

«Pero tengo hoy la firmísima convicción de que serían estériles mis esfuerzos é irrealizables mis propósitos.

«Estas son, señores diputados, las razones que me mueven á devolver á la Nación, y en su nombre á vosotros, la corona que me ofreció el voto nacional, haciendo renuncia de ella por mí, por mis hijos y sucesores.

«Estad seguros de que, al desprenderme de la corona, no me desprendo del amor á esta España, tan noble como desgraciada, y de que no llevo otro pesar que el de no haberme sido posible procurarle todo el bien que mi leal corazón para ella apetecía.—AMADEO.—Palacio de Madrid 11 de Febrero de 1873.»

XXXV aniversari

U' es aquí que fan pessebre?

—Sí, nens; pujeu.

Y ja 'ns teniu escalas amunt, á las foscas, rebuts á la porta per alguna persona de certa edat, que 'ns guaiava cap al espectacle. Jo 'n vaig estar desenganyat, me 'n recordo, molt prompte. La lluminaria pre-

històrica dels gresolts m' ensenyava, si fa no fa,

públics, dirigintlos, fiscalisantlos ó condemnantlos. S' ha de fer saber a cada instant que la República no violaria la Constitució, ni atormentaria als treballadors, ni s' enteraria dels fantàstichs delictes d' opinió, ni deixaria infectarse las criaturas en escoles brutes ni envenenarse els grans ab aliments sofisticats...

Donchs, amunt! Y que visqui la República quan vingui democrática, justa y benefactora.

L' Ateneo Enciclopèdic Popular del carrer del Carme, que dona conferències quasi diàries fa tres anys, se troba ficat en diligències criminals. El senyor governador envià al jutjat el parte d' un policia qu' havia sentit dir a un conferenciant, el Sr. Rovira y Virgili, lo que no li sentí dir ningú més: «atentat a l' integritat de la patria.» El governador no hi tenia cap delegat a la conferència. El policia denunciador (!) escoltava d' amagatotis. Com que la denuncia es falsa, no 'n sortirà segurament res.

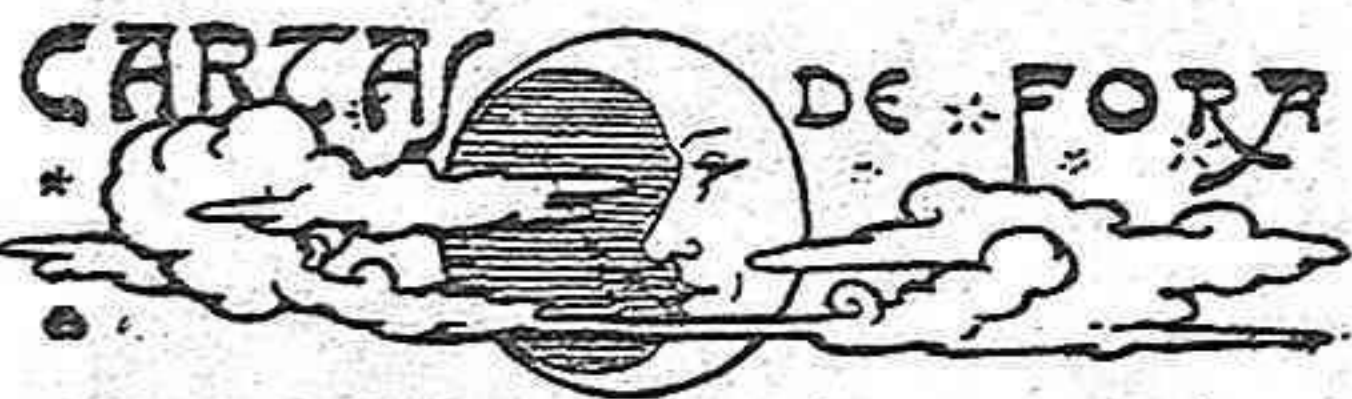
L' Ateneo, associació educativa y neutral, ahont es impossible cometre atentat de cap mena que 'ls mateixos socis reprimirian a temps, seguirà un xich lligat la seva noble missió. Y el Sr. Ossorio y Gallardo serà el que hi perdrà més. Més de lo que ja té perdit.

El senyor governador s' ha dignat donar a la premsa una nota dels serveys extraordinaris de la policia al mes de Janer, valentse de la suspensió de las garantías constitucionals.

La nota no porta més que números: 89 detencions, de las que s' anularen 47; 23 subjectes que se 'n anaren voluntariament de Barcelona; se 'n portaren 13 a la presó, d' ells sis a disposició del jutje, que 'n va deixar anar tres. Expulsiats gubernativament, 4.

Els diaris no s' han cuidat de restar els tres processos de las vuytanta nou detencions. Tampoch s' han fixat en lo que serian els vuytanta tres detinguts que 'l governador no volgué entregar a la justícia, quan dels sis que li va entregar—els més racionalment culpables d' algun delictes—n' han sortit la meytat al carrer.

Barcelona, sense Constitució, ahont s' agafa a 89 personas pera processarlas a tres, está ben bé fora d' Europa. El nostre *baixà* las fa agafar, las fica al calaboso, y com si fossin mortas. Incomunicadas del món, son números d' una estadística burocrática. ¿Qui son els detinguts? No ho saben més que algunas familias, desoladas ó afamadas que 's trobaran a faltar el fill ó el cap de casa, desaparegut sense rastre.

SENTMANAT, 4 de Febrer

Ab motiu d' haver l' ex-cacich d' aquest poble deixat 450 duros pera fer el Cementiri, cosa que nosaltres no creyem, l' Ajuntament ha tingut de carregar un 30 per cent el repartó de consums de aquest any. Aixís es que encare toquem las conseqüències de aquell malehit secretari que, en vint anys de fer de dictador, ens ha deixat la friolera de 25.000 pessetas de déficit, ab tot y pagar el poble uns tributs extraordinaris. Diuhen que el Saltabalacons vol presentarlo altre cop en candidatura per las eleccions vinentas. Si es aixís ja riurém, y tindrém ocasió d' escombrarlo per segona vegada.

LA VELLA HISTORIA

—Pare, ¿la sabeu la historia del famós setanta tres?
—L' he tocada, l' he viscuda... ¡calculau si l' hauré aprés!
—M' agradaria sentirme de vostra boca un trasllat. Contémela, avuy que us vaga... ¡Es tan bonich el passat!
—Es bonich per lo que ensenya, per las lliçons que se 'n treu, nó per son mérit intrinsec.
—Tant se val; ¡conteu, conteu!

—Vet aquí, donchs, que un cert día, en un moment impensat, varem plantat un arbre tendre...
—¿La República?.. —Encertat.

Era un arbre petit, jove, sense un arrel, casi bé; pero ¡ab un desitj de viure! ¡ab unas ganas de sé!
En terreny més apropiat y no escatimantli afanys, hauria sigut un roure capás de viure mil anys.

—¿Qué més?
—Tan bon punt va corre la noticia del succés, al entorn del novell arbre ¡ne vols tú de baladrés!
Ca dascú hi deya le seva, ribent y picant de mans.
«Aquest arbre farà pomas.»
«Aquest arbre farà aglans.»
«Jo espero que fassi peras.»
«Jo vull que fassi llonguets.»
Y vings gresca y taratla, y vingan cants y xisclets...

—¿Qué més?
—Homes qu' en sa vida un arbre havian tocat, volgueren imposar fórmulas perque aquell des fruyt aviat. Semblava alló un manicomi quan es fora el director: tothom sabia botànica, tothom era agricultor.
«¡Talleuli las brancas baixas!»
«Aygua es lo que vol!» «O vi!»
«Més aviat pendria guano.»
¡Feya pena de sentí!

—¿Qué més?
—Ara en mans de 'n Pere, ara inquietat per en Roch,

l' arbre, vert en un principi, va anar tornantse groch, groch. La gent comensava a véureho, pero ja no s' hi era a temps: prou l' un cridava: «¡Més aygua!» prou l' altre deya: «¡Més fems!» Tremolós, sense una fulla, sech y trist, un dematí, marejat pels uns y 'ls altres, el pobre arbre va morí.

—¿Qué més?
—Quan la gent va véurel sech y mort, ¡fillets de Deu!, ¡quin modo de lamentarho! ¡qué 'ls en va saber de greu!
«La culpa la té fulano.»
«O sutaño, més aviat.»
«Aquest, que li ha tallat brancas.»
«Aquell, que l' ha sacsejat.»
Tothom escurría el bulto, tothom plauria la sort del arbre de las esperansas... ¡y tothom l' havia mort!

—¿Qué més?
—Pues... res més. La historia en aquest punt dona fi.
—Pero ¿no té moraleja com la majoria?
—Sí.

La moraleja d' aquest es que un arbre, per medrar, y tenir fullas y brancas y creixe y fructificar, necessita que se l' cuydi, que l' terreny li vagi be y que 'ls ximplés no l' molestin.
—Pare... ¡no ho olvidaré!

C. GUMÀ

Lo de sempre

N pacífich petener s' está tranquilament ajassat a la porta de casa seva; passa un xicot bellugadís y enquietós y li clava una puntada de peu al morro, esclafint una alegre rialla al sentir els dolorosos grinyols del pobre gos. Al s' endemà a la mateixa hora el mateix noy al mateix gos li pega estiragassada a la cua; nous grinyols y nova riallada. Al día següent torna a passar el mateix xicot y repeteix l' entremaliadura, pegant un cop de bastó a la cayguda orella del peter. Al altre día es un cop de pedra lo que fa grinyolar al pacient gos, ja no tan pacient a jutjar pels lladruchs de rabia que barreja als grinyols de dolor. La broma diverteix extraordinariament al noy vagamond, y fins provoca un bondados somriure d' algun vehí desenfeynat.

Un día s' está com de costum el gos pacient a la porta de casa seva, ja no tan tranquilament com avans, sinó ab posat de recel y d' amenassa. Passa el noy aquell día distret y sens recordarse de la diaria malifeta, y al tenir la pantorrilla a tret de morro del peter li clava aquet una forta mossegada. Llensa el baylet un xiscle al veures la cama sagnant; lladra furios el peter com poch satisfet encare de sa venjansa; surten els vehins, s' enteran de que 'l gos ha escómes al noy sense que aquet li hagués dit paraula y:—«¡Es rabiós; matemlo! bramulan furiosos els honrats vehins. Y el pacífich peter, el gos casulá paga ab la vida aquell tros de carn de mal profit arrencat de la pantorrilla del nen entremaliat.

Y el cas es repeteix entre noys y gossos y entre homes y homes.

Un bon Jan viu felís ab la seva dona qu' es bona y guapa. La hermosa de la dona desperta els desitjos grollers d' un rich desenfeynat, pretencions y sense entranyas; un d' aquests tipos qu' emplean els diners trobats ó robats en malas obras, justificant alló del poeta:

... considero que Dios desprecia el dinero al ver a quien se lo da.

Allá ahont no arriba el prech ni la oferta, arriban las malas arts. El siti posat en regla pel desvagat a la virtut de la honrada, acaba per véncer la plassa a forsa de coaccions y enganys. Y el bon home que veu destruida la seva felicitat, sentint la punyent

ferida de la deshonra al cap, l' amarch fel del desengany al pit y el veri de la rabia a la sanch, espera a pas al satisfet trepitjador d' honras, y li clava un ganivet al lloch ahont hi ha homes que hi tenen el cor. Surten també els vehins honrats, s' enteran de que en el fet hi ha hagut premeditació, alevosia, ensanganyament, nocturnitat y tot el demés seguit de circumstancias agravants, y:—«Es un assessi; matemlo!» cridan ab la solemni gravetat d' un servidor fidel de Themis. Y el bon Jan paga ab la seva vida la vida d' aquell inútil qu' ell havia eliminat per perjudicial.

Y el cas se repeteix entre noys y gossos, entre homes y homes y entre reys y pobles.

¿Cal demostrarho?

JEPH DE JESPUS

SECCIO OBRERA (*)

IMPERTINENCIAS Y MENTIDAS DE "LA VEU"

A de boca en boca una frase, ab pretensions d' axioma, que afirma que tot lo qu' existeix en el món es perque posseheix un dret indiscutible a la vida, puig que la rahó mateixa de ser está en el mer fet d' existir.

Jo, que no soch gens aficionat a ficarme en llibres de caballeria, ho prech tot, y especialment las frases, tal com me las donan, encare que no siga més que per permaneixer fidel a la dita del nostre gran Bartrina, quan aconsella que:

«Si quieres ser feliz, como me dices, no analices, muchacho, no analices.»

Pero, no obstant, aquesta bonhomia meva que confesso, no arriba a ser tan mansa que s' acomodi a tot, donchs hi há cosas que no me las empasso pas, a riscos de sufrir una indigestió si me las engullís. Y una d' aquestas cosas es el dret a la vida que pugua tenir *La Veu de Catalunya*.

No comprech, ni admeto que ningú pugua comprendre—y consti que aixó es en lo únich que soch intransigent com un autócrata,—per qué y pera qué viu *La Veu*. No m' explico, ni crech que ningú pugua explicar-se, el que un paper que 's denomina periódich, perque surt al públich cotidianament, en el qual, d' un cap del any al altre, no s' imprimeixen duas cosas que sigan certas, ó duas ideas que tingan sentit comú, pugua sostenirse y viure a despit de la lògica y fins de las bonas costums que, segons se m' assegura, constitueixen la pedra fundamental de nostra societat burgesa.

Y de que en las anteriors paraulas no hi há la menor sombra d' exageració, vaig a donarne una prova. El fals, l' embustero y el calumniador va sempre obertament en contra de las bonas costums; y no hi há un sol número de *La Veu* en que no s' hi llegeixi una falsetat, una mentida y una calumnia.

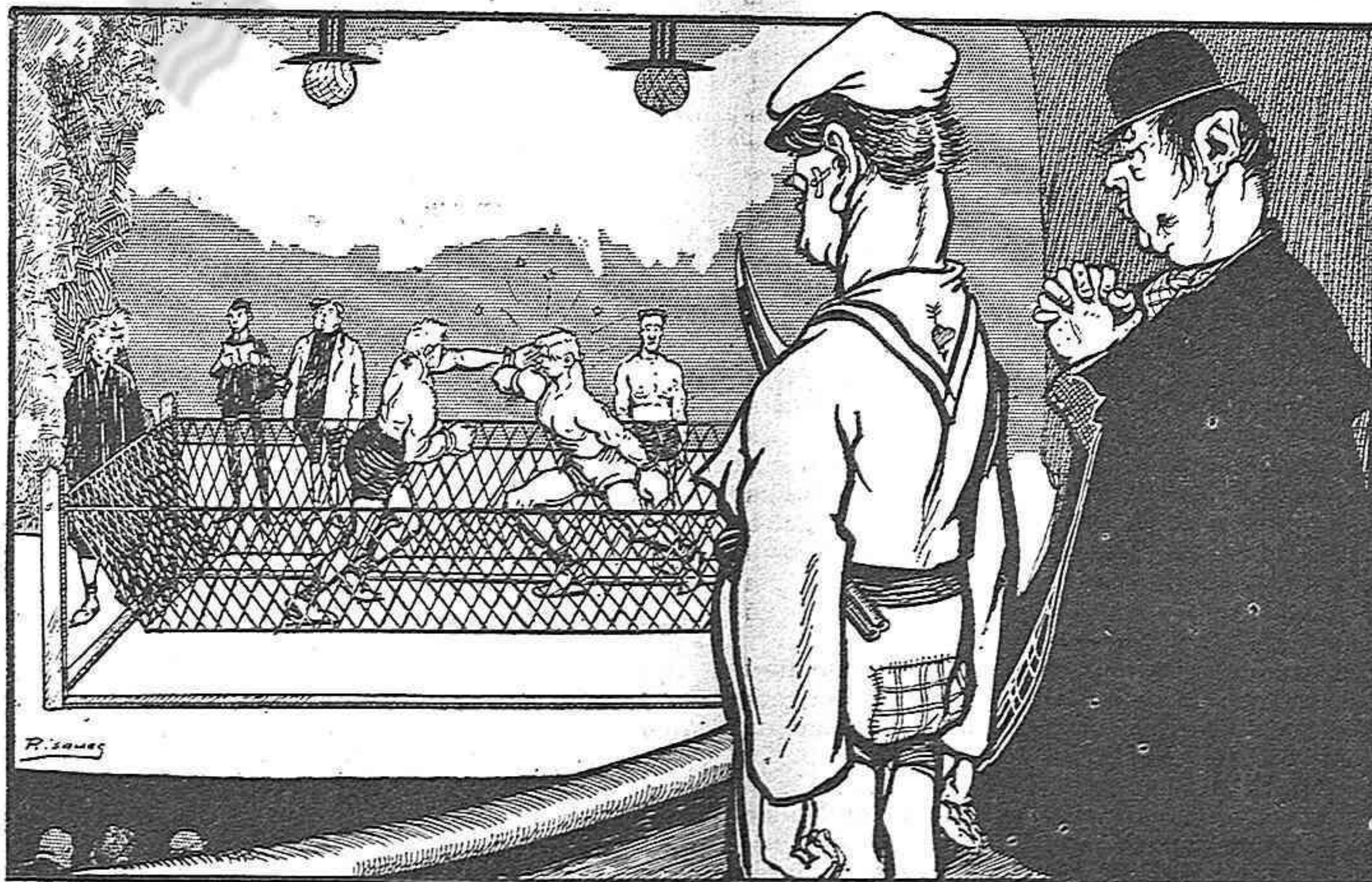
Y, segons sembla, a truco d' emplear aquestas tres cosas ab tothom, el paper en qüestió, faltantli ja en tot Catalunya, hont ha molestet ab sos insults a propis y a forasters, carn en que poguer fer sentir el veri de la seva mossegada de vibora, ha traspassat la fita regional y tracta de aplicar els seus odís de doneta als obrers republicans y socialistas madrilenys, especialment als socialistas, de quins diu, en una de sas divertidas crónicas, una serie de ridículas mentidas, capassas de fer reventar de riure a qualsevol cap-de-fusta dels que s' entretenen en fer crónicas per *La Veu*, si no fos per la perversa intenció ab que aqueixas calumniosas mentidas se troban inspiradas.

Segons el paper que 'ns ocupa, els obrers socialistas de Madrid, aixís com tots els obrers de la vila coronada, son profunda, intensa, resoltament realistas. Tots volen a sos reys més que a las ninas dels

(*) Per exigències del ajust ó compaginació de LA CAMPANA deixo pel próxim número la publicació d' un article escrit ab motiu del mitin celebrat el diumenge, día 2 del corrent, en la Casa del Poble. Me sab greu aquesta dilació forfosa, pero estich convensut de que lo que 's perdí en oportunitat se guanyará en material d' informació per orientar del millor modo que pugui als companys.

B. Y S.

Entreteniments aristocráticos

Si las classes directoras a aquests sports se dedican,

feume el favor de respóndrem: ¿què han de fer las dirigidas?

N. BAS Y SOCIAS

Mal temps

—«¡Qué noche, válgame el cielo!... ¡Qué tormenta nos amaga!»

EL QUIXOT DEL PARALELO

L'amo del gran Bassar industrial nomenat *Casa del Pueblo* s'ha proclamat capdill dels republicans antisolidaris; dels que odian aquest moviment del poble català perquè ha destruït a tots els polítics d'ofici, a tots aquells que ab el nom de republicans venien a explotar la terra catalana, servint els interessos de la monarquia centralista i titulantse autonomistes pera millor enganyar y exercir sempre de dictadors.

Ja tenim a D. Quixot en marxa, capitaneant un escamot de gent ab pretensions de partit y en el qual Ell representa l'extrema esquerra y el seu Sanxo Panxa de 'n Sol y Ortega la dreta.

Y ara veurán hassanyas; ara veurán, senyors, com, montat sobre 'l seu *briso corcel*, no deixa molí de vent en repòs ni xay tranquil. S'ha acabat la xerrameca y es arribada l' hora de que l' exèrcit de don Quixot se prepari pera la nova batalla de las Navas de Tolosa.

D. Alonso Quijano el Conqueridor no ha de tractar *jamás, jamás, jamás*, ab els prohoms del republicanism, sinó en el cas de que li prestin subordinació y acatament. Aquesta resolució de D. Quijano exigeix també tot un plan curatiu.

Desde en Salmerón avall, pera tractar ab D. Alonso Quijano tindran d' ajonollarse y demanar perdó als peus del que al acabament de cada discurs crida salud y revolució.

La tasca del nou Tartarín es sencillament la de procurar destruir la Solidaritat, que tan amohina als comediantes de Madrid, y prepararse pera las elecciones.

Quan aquéstas vinguin, (aixó ho digué en la seva arenga) escullirà las qualitats dels representants que hajin d' anar en candidatura; y no disputarà ni regidarà a ningú que no fassi solemne promesa de renunciar els interessos particulars pera subordinarlos als interessos generals del partit. Cap dels regidors que assistiren al acte va pendre la paraula per alusions.

Hi ha hagut un periódich que, comentant lo dit el passat diumenje en la Catedral lerrouxaire, afirma que a D. Alonso Quijano li ha arribat l' hora de las greus responsabilitats polítiques.

Nosaltres, en cambi, dihém: *En un lugar de Barcelona, de cuyo nombre no quiero acordarme, no ha mucho tiempo que vivia un hidalgo de los de lanza en astillero, adarga antigua, rocín flaco y galgo corredor...*

¡Pobre D. Quixot! D' ell pot dirse, com d' aquell sant:

«Los milagros que tú hagas,
que me los planten aquí.»

(Aquí es el lloch que vostés considerin preferible.)

REPICHS

EGUEIXEN activantse els preparatius pera la expedició que 'ls solidaris volen fer á Alicante, ahont ha de celebrarse un mitin que promet tenir gran ressonancia.

No están encare definitivament senyaladas las personalitats de primera fila que hi han d' assistir, pero es molt probable qu' entre 'ls expedicionaris hi figurin els Srs. Salmerón, Carnet, Vallés y Ribot, Mella, Cambó y Corominas.

¡Avant, avant sempre!
Nosaltres si que ho podem ben dir:
¡La verdad está en marcha!

¿Qué farà ara en Franco?... ¿Ahont deuré anar?

Lo millor que podria fer es amagarse en un catau per sempre més. Però, donat el seu temperament, lo probable es que 's deixi portar dels seus instints, y un cop hagi tirat un grapat de terra demunt del passat, rependrà, com si ho vejessim, la seva táctica suicida.

Tot ho deuré probar aquest home funest, després del seu fracàs.

Tot, menos tornar á servir á la monarquia del seu país. D' aixó podem estarme tranquils. Perque ella no crech que accepti may més els serveys de 'n Franco.

Ni de franco.
Li ha fet pagar massa car aquesta vegada.

En Sol ha dit que pendrà part en la discussió de la Lley de repressió contra l' anarquisme únicament en el cas de que 's trobi á Madrid en aquella fetxa.

Aixís son d' elásticas las conviccions del senador per Guadalajara.

Ell anteposa á una idea, per santa que siga, l' interès personal, las conveniencias y las comoditats.

Prénguinne nota els inconscients que no creyan en las *tacas* d' aquest Sol, quan aquest va proclamar mestre á n' en Lerroux.

¡Bon deixeble n' ha sortit!

Una vegada realizat el crim de Lisboa y avants de fugir cap el seu amagatall, s' assegura que 'l dictador Joan Franco va estar un moment en el palau que anomenan *Das Necesidades*.

No n' hi havia pera menos.
Deixeuvos de la por que devia tenir en aquells instants, pobre home.

Qualsevol en el seu cas hauria hagut de fer lo mateix.

Entrar un moment al palau de las *necessitats*.

Diumenje passat, á l' hora fixada, tingué lloch en

el teatre del Bosch l' anunciat banquet en honor de D. Albert Rusiñol y ab motiu de sa honrosa derrota en la Cámara de Comers.

A pesar de la fredor del temps, l' animació va ser extraordinaria, y l' entusiasme, més que 'l xampany, s' encarregá de comunicar als comensals el calor indispensable en aquesta classe de festas.

El festejat ex-president de la *Lliga* va ser sorollosament aplaudit al acabar el seu discurs que fou, ademés d' eloqüent, substanciós.

Un triat concert y unas quantas sardanas varen coronar el festival que quedarà en la memoria de tots els que varen tenir la bona pensada d' assistirhi.

La esquadra inglesa va sortir l' altre dia de Vigo ab direcció á un port de Portugal.

Y diuhen que l' almirant duya ordres especials relacionadas qui sab si ab els successos de Lisboa. Tot podria ser. En John Bull no dorm may y menos quan el despertan certa mena de sorolls alarmants.

Per xó no fora extrany que las ordres haguessin sigut donadas al sortir d' Espanya.

Y aixís, ja sabem lo que hi va anar á fer l' esquadra á Vigo.

Hi va anar á *vigorisarse*.

L' endemá del regicidi tot eran noticions sensacionals.

El que més va propalarse fou el de que havian esclatat grans desordres á Oporto.

A Madrid, els periodistas tot era entrar y sortir del Ministeri d' Estat.

—Qué hi ha de Oporto? preguntavan. Y el senyor Allendesalazar responia: No sé res.

—Qué se sab de Oporto? tornavan al cap de un rato.

—No sé res.

Y els reporters no 's donavan per satisfets. Fins que un d' ells, creyent que se li amagava l' ou, exclamá tot empipat:

—¿Vosté no sab lo que passa á Oporto? Y no ho ha de saber! Millor fora que 'ns digués de una vegada: «O porto amagat perque no convé que 's digui». Aixís no perdríam miserablement el temps.

Els clericals s' empenyan altre cop en demanar la restitució dels bens de las comunitats religiosas confiscats per en Mendizábal.

Creym sincerament que no es ara l' hora propicia pera revifar aquesta discussió. Y creym més; creym que aquesta hora no vindrá may.

Removent la qüestió dels convents victimas de la crema del any 35 més aviat tiran á pérdrhi que á guanyarhi, els clericals.

Perque removent cendras devegadas se troba 'l caliu; del caliu en pot sortir una espurna, y de una espurna la flama.

Y aixó sí que fora *Jugar con fuego*.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Vi-ga-ta-na.*
- 2.ª MUDANSA.—*Balla, bella, bulla.*
- 3.ª SINONIMIA.—*Clot.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Puigcerdá.*
- 5.ª TARJETA.—*Arrels mortas.*
- 6.ª CONVERSA.—*Telm.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per castellonesos, Castelló.*

Han endavinat totas ó part de las solucions els caballers: Un esgarrifa crías, Salvadó Huguet, Nicolau Clotet, Pepet Navarro, Quim del Camp del Arpa y Antón Andoba, Laureano Fontanet, En Llopis de Granollers, Un Reig que festeja una Victorina y F. Cervelló J.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Salvadó Huguet, Ramiro Espinosa, M. German Lacal, Francisco Carré Caló, N. Clotet Marqués, Eduardillo Sal-ló, Un baylet, L. Costagra, Un serenolletito y En Llopis de Granollers.—Han estat de pega.

Caballers: Hipólit Nadal M., Samatruquis, P. Sarrias y Miquel Roca.—Han estat de sort.

Caballers: Tallé-Osk: No 'ns acaba d' agradar. Tota ella es una mica foscada, y las quartetas son poch rodonas.—A. Martorell: Permetim que li digui, per aixó, per ara, son ninots. D' aquí á la caricatura hi ha encare com del Pla de la Boqueria á Gracia.—Uns quants catalans: Aixó que demanan no es cosa nostra. Millor que fessin una reclamació per medi del consolat.—J. C. C.: La carta no va, per no ser prou comprensible. Y els versos tampoch, pel mateix defecte.—Lluís G. Salvador: Mil mercés per l' envió.—Albert S. Miret de Vilafranca: Vosté segurament diu molts veritats; d' aixó no 'n dupto. Pero vosté las diu en una forma poética molt descuidada. D' aixó tampoch ne dupto.—Compte de la Vérola: En la primera estrofa ja hi ha dos faltas imperdonables: Una assonancia doble garrafal y un vers coix, el que fa quatre: No 'm fassi, donchs, continuar la lectura, si per mostra n' hi ha prou ab dos botons.—La Comissió: Las cartas pera aspirar á inserció han de tenir interès de carácter general y han d' anar firmadas.—Clá y catalá: Lo mateix li dihém.—P. L.: Tampoch n' hi ha prou ab las inicials.—Xiu-Xiu: ¿Que no ho sent lo que acabo de dir als senyors de més amunt? Dels pseudónims no 'n fem cap cas.—J. P.: Quan se tracti d' un fet concret, bueno. Si 'ls capellans van á entrada de foscá fet congegar ab las noyas, no es d' ells la culpa. Li pregó, ademés, que escriguí més concís y ab més claretat.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª